

DORMIR A LA PALLA

(Ll. i m.: Jaume Arnella)

No m'espanta el treballar,
-tampoc puc dir que m'agrada-
les garrofes que he menjat
ben bé me les he guanyades.
Però no hi ha millor treball
que poder fer el que t'agrada.

Diuen que la Bíblia ho diu
-i és cosa molt acceptada-
que els humans, aquí hem vingut
a suar la cansalada.
Però no hi ha millor treball
que poder fer el que t'agrada.

Ja m'ho deien de petit:
"No siguis com la cigala
i, si vols ser respectat,
com les formigues treballa."
Però no hi ha millor treball
que poder fer el que t'agrada.

Deien que un treballador
mai no havia de queixar-se:
de temps lliure ja en tindria
a l'edat de jubilar-se.
Però no hi ha millor treball
que poder fer el que t'agrada.

Com que no els he fet cap cas
em tenen per un bandarria
però he fet el que m'ha agradat:
cantar i tocar la guitarra.
Però no hi ha millor treball
que poder fer el que t'agrada.

LA RECEPTA DE LA CREMA

(Ll. i m.: Jaume Arnella)

De la cuina catalana,
de casa o de restaurant,
és evident que la crema
ocupa un lloc important.

És cèlebre i coneguda

DORMIR EN LA PAJA

*("Quien de joven no trabaja
de anciano duerme en la paja")*

No me *espanta trabajar
-tampoco es que me guste-
las habichuelas que me he comido
me las he ganado de sobras.
Pero no hay mejor trabajo
Que poder hacer lo que te gusta.

Dicen que la Biblia dice
-y es cosa muy aceptada-
que los humanos hemos venido
a sudar la gorda.
Pero no hay mejor trabajo
Que poder hacer lo que te gusta.

Ya me lo decía de pequeño
"No seas como la cigarra
y, si quieres ser respetado
como las hormigas trabaja."
Pero no hay mejor trabajo
Que poder hacer lo que te gusta.

Decían que un trabajador
Nunca debía quejarse:
De tiempo libre ya tendría
A la edad de jubilarse.
Pero no hay mejor trabajo
Que poder hacer lo que te gusta.

Como no les he hecho ningún caso
Me tienen por un crápula
Pero he hecho lo que me ha gustado:
Cantar y tocar la guitarra.
Pero no hay mejor trabajo
Que poder hacer lo que te gusta.

Correcció de la traducció

* "Reiner" proposa canviar "espanta"
per "asusta"

LA RECETA DE LA CREMA

De la cocina catalana,
Casera o de restaurante,
Es evidente que la crema
Ocupa un lugar importante

Es célebre y conocida,
Incluso en el extranjero

fins i tot a l'estranger
on la crema catalana
sempre ha fet un bon paper.

I tothom sap i proclama,
fins internautes amb web,
que no hi ha res com provar-la
el dia de Sant Josep.

Com que Sant Josep s'acosta
i ja el tenim al damunt,
us n'explico la recepta,
poc a poc i punt per punt.

De llet n'hi poses un litre,
que menys és fer-se l'estret,
un tros de pell de llimona
i de canyella un tronquet.

Tot això ho poses al foc
fins que comenci a bullir;
si no et vessa, no et preocupis,
que tampoc no ve d'aquí.

Ho treus del foc, ep! no et cremis!
que reposi uns breus moments,
i mentre estant tu prepares
tots els altres ingredients.

Vuit rovells d'ou és la mida,
que és la millor proporció,
posa dos-cents grams de sucre,
i cinquanta grams de midó.

Barreja els rovells i el sucre
i ho deixates, ben desfet;
i el midó podràs desfer-lo
amb una mica de llet.

En aquest mateix pot que uses,
poc a poc hi vas tirant
la llet que tens escalfada;
mentre ho fas ves remenant.

Després això cal colar-ho,
que per `xò hi ha el colador;
es posa al foc i es remena
sempre pel mateix cantó.

Quan veus que es vol espessir,
llavors abaixes el foc
i deixes que continuï
una mica més, però poc.

I ja tens la crema feta,
ja la pots abocar al plat,
ho pots fer amb el plat que vulguis,
però millor si és ovalat.

*Donde la crema catalana
Siempre ha hecho un buen papel.*

*Y todo el mundo sabe y proclama
Incluso internautas con web
Que no hay nada como probarla
El día de San José.*

*Dado que San José se acerca,
Y ya lo tenemos encima,
Os explico la receta
Poco a poco y en detalle.*

*Pones un litro de leche,
Menos es de tacaño,
Un trozo de piel de limón
Y un tronquito de canela.*

*Lo pones todo al fuego
Hasta que empiece a hervir;
Si no sobresale, no te preocupes
Que no viene de un poco.*

*Lo quitas del fuego, no te quemes,
Que repose un momento
Y, mientras, tu preparas
El resto de ingredientes.*

*Las yemas de ocho huevos,
Que es la mejor proporción,
Doscientos gramos de azúcar
Y cincuenta de almidón.*

*Las yemas y el azúcar
Los bates a conciencia;
El almidón puedes diluirlo
Con un poco de leche.*

*En el mismo cazo que usas
Vas tirando, poco a poco,
La leche que tienes caliente
Sin dejar de remover.*

*Después lo colas
Que para esto está el colador,
Se pone al fuego y se remueve
Siempre en la misma dirección.*

*Cuándo ves que se espesa,
Bajas el fuego
Y dejas que continúe
Un poco mas, pero no mucho.*

*Y ya tienes la crema hecha
Ya la puedes tirar al plato,
Lo puedes hacer en cualquier plato
Pero mejor si es ovalado.*

Y si te gusta quemada,

I si t'agrada cremada,
l'has de deixar refredar;
escampes sucre i el cremes
amb el ferro de cremar.

Te la pots menjar ben sola,
però encara és més excel·lent
amb coca o lioneses,
teules o bunyols de vent.

Ha estat la Maria Rosa
qui la recepta m'ha dat;
jo només hi he posat solfa,
i adéu siau, que s'ha acabat.

*La dejas enfriar
Espolvoreas azúcar y lo quemas
Con el hierro de quemar.*

*Te la puedes comer sola
Pero aún es mejor
Con coca o lionesas,
Tejas o buñuelos de viento.*

*Ha sido María Rosa
La que me ha pasado la receta;
Yo solo la he puesto en solfa,
Y adiós buenas, que se acabó.*

Correcció de la traducció

EL LLIBRETER MONJO

(Ll. i m.: Jaume Arnella)

*Verídica i esgarrifosa història d'un frare
de Poblet que feia de llibreter a les
voltes
dels Encants.*

Als Encants de Barcelona
hi havia un llibreter
que a Poblet `via estat monjo
i que ho va deixar de ser.

Es veu que un dia va haver-hi,
ja es feia de tant en tant,
una subhasta de llibres:
era un lot molt important.

Entre aquests llibres hi havia
un volum preuat i rar:
eren Els Furs de València,
del món l'únic exemplar.

Diu que aquest llibreter monjo
tenia una obsessió
per poder tenir aquest llibre
i aquella era la ocasió.

El mateix delit tenia
un altre ric llibreter,
com que era més ric que el frare,
al final se l'endugué.

El monjo, al no tenir el llibre,
s'ho prengué molt malament
i, entre recança i enveja,
va tenir un mal pensament.

I una nit va entrar a la casa
del seu llibreter rival

EL LIBRERO MONJE

*Verídica y escalofriante historia de un
fraile de Poblet que hacia de librero en
los Encantes de Barcelona*

*En los Encantes de Barcelona
Había un librero
Que había sido monje en Poblet
Y que se lo había dejado.*

*Se ve que un día hubo,
Tal como solía hacerse,
Una subasta de libros:
Era un lote muy importante.*

*Entre los libros había un volumen
muy apreciado y raro:
"Els Furs (fueros) de València"
ejemplar único en el mundo.*

*Dicen que este librero monje
Tenía una obsesión
Por este libro
Y aquella era su ocasión.*

*El mismo deleite tenía
Otro rico librero,
Pero al ser más rico que el fraile
Al final se lo quedó él.*

*El monje, al no tener el libro,
Se lo tomó muy mal
Y, entre envidia y coraje,
Tuvo un mal pensamiento.*

*Una noche entró en la casa
Del librero rival
Para robarle el libro*

per tal de robar-li el llibre i
posseir l'obra cabdal.

Per no tenir més problemes,
no s'ho va pas rumiar,
i així després de robar-lo,
tot seguit el va matar.

La justícia es posà en marxa,
que, quan vol, sap fer camí,
i va fer tot de pesquisses
per enxampar l'assassí.

Sortí a relluir aleshores
la competència recent
que els dos llibreters tingueren
i era sabut per la gent.

Li van registrar la casa,
tot enlaire va quedar
però aquell llibre no sortia
i ja estaven per plegar.

I el frare dissimulava
i fins es feia l'ofès
dient que d'aquell assuntó
ell no en sabia pas res.

El jutge, que ja marxava,
s'aturà tot d'un plegat,
li cridà l'atenció un llibre,
tal com estava posat.

El treu de l'estanteria
i pel buit que va deixar
van caure Els Furs de València
i el culpable quedà clar.

Digué el frare, en el judici,
que ell trobava ben normal
per poder tenir aquell llibre
d'haver matat el rival.

Que si l'altre va quedar-se'l
no va ser per interès
sinó per la raó simple
que tenia més diners.

I a rel del procés resulta
que, sent com va ser conegut,
sortí, dels Furs de València
un altre exemplar perdut.

Abans de morir a la forca,
l'antic frare, al cadafal,
va dir que no li dolia
d'haver mort el seu rival.

Li recava haver comès

Y poderlo poseer.

*Para no tener problemas,
No se los pensó dos veces:
Después de robarlo
Lo mató.*

*La justicia se puso en marcha,
Que cuando quiere ya anda,
E hizo sus indagaciones
Para coger al asesino.*

*Salí entonces a relucir
La antigua competencia
Entre los dos libreros
Y la gente lo sabía.*

*Le registraron la casa
Todo patas arriba,
Pero no salía el libro
Y ya estaban por dejarlo.*

*Y el fraile disimulaba
Y hacia el ofendido,
Diciendo que de aquel asunto
El no sabía nada.*

*El juez, que ya se iba,
De repente se paró:
Le llamó la atención un libro
Por como estaba puesto.*

*Lo saca del estante
Y por el hueco que quedó
Cayeron "Els Furs de València"
Y quedó claro el culpable.*

*Dijo el fraile en el juicio
Que para él era normal,
Para poder tener el libro,
Haber matado al rival.*

*Que si se lo había quedado el otro
No fue por interés
Sino por la sencilla razón
De que tenía más dinero.*

*Y a raíz del proceso, resulta
Que, al ser muy conocido,
Salió, del Furs de València,
Un ejemplar perdido.*

*Antes de morir en la horca,
El antiguo fraile, en el cadalso,
Dijo que no le dolía
Haber dado muerte a su rival.*

*Le sabía mal haber cometido
Aquel crimen horroroso*

aquell crim tan horrorós
pel llibre que creia únic,
quan, de fet, n'hi havia dos.

Que això ens serveixi d'exemple
perquè no vulguem gosar
mai de mai robar cap llibre
i menys encara matar.

*Por un libro que él creía único
Cuando, de hecho, había dos.*

*Que esto nos sirva de ejemplo
Para que nunca más nos atrevamos
A robar ningún libro
Y menos aún a matar.*

Correcció de la traducció

SOM BOLETAIRES

(Ll. i m.: Jaume Arnella)

Som boletaires
som cistellaires,
la nostra vida
és el rovelló.
Sentint la flaire
no triguem gaire
a tenir ple
el cistell i el sarró.

Fredolics, reigs, carreteres,
mollarics i xampinyons,
rossinyols, magencs, llanegues,
cama-secs i moixernons.

I al voltant dels pins s'albiren
rovellons i pinatells.
I al voltant de les alzines
surenys i carlets novells.

Som boletaires...

Bolets que Déu va donar-nos
als Països Catalans,
és igual anomenar-los
rovellons o esclata-sangs.

Dos amors jo comparteixo,
Catalunya i els bolets,
si un em fa decaure els ànims
l'altre me'ls manté ben drets.

Som boletaires...

SOMOS SETEROS

(buscadores de setas)

Somos seteros
Con el cesto,
Nuestra vida
Es el rovellón.
Con solo holerlo,
En un santiamén
Llenamos
Cesta y zurrón.

*Fredolics, reigs, carreteres,
mollarics i xampinyons,
rossinyols, magencs, llanegues,
cama-secs i moixernons*

*Cerca de los pinos se vislumbran
Rovellones y pinatells
Y entorno de las encinas
Surenys y varlets novells*

Somos seteros...

*Setas que Dios quiso darnos
A los Paises Catalanes,
Igual da llamarlos
rovellons o esclata-sangs.*

*Yo comparto dos amores
Cataluña y las setas
Si uno me tira el ánimo por el suelo
El otro me lo enardece.*

Somos seteros...

Correcció de la traducció

GUITARRA TOCA TRANQUIL·LA

(Ll. i m.: Jaume Arnella)

Guitarra toca tranquil·la,
guitarra no t'espantis, no:

GUITARRA TOCA TRANQUILA

*Guitarra toca tranquila,
Guitarra te me espantes,*

mira que hi ha el senyor batlle
i també algun regidor.

Guitarra mesura les notes,
no em facis quedar malament:
toca amb suau parsimònia
que aquí calen compliments.

Guitarra no te m'espantis,
sona amb els ulls aclucats:
cantarem les cançons que aquí ens
deixin
les altres ens queden al pap.

Més tard potser quan s'acabi,
sols o amb altra gent amiga,
cantarem les cançons nostres
sense traves, sense brida.

Que tu saps que de corrandes
les butxaques en portem plenes,
un farcell a mig obrir
i un de més gros a l'esquena.

*Mira que está el alcalde
Y algun regidor más.*

*Guitarra, mucho tiento con las notas,
no me hagas quedar mal.
Toca con parsimonia
Que hacen falta cumplimientos.*

*Guitarra no te me espantes,
Toca con los ojos cerrados,
Cantaremos lo que nos dejen
Lo demás nos quedará en el buche.*

*Quizá cuando se acabe,
Solos o con amigos,
Cantaremos las canciones más
nuestras sin trabas ni bridas.*

*Tu ya sabes que, de coplas,
Traemos los bolsillos llenos,
Un hatillo a medio abrir
Y otro más grande a la espalda.*

Correcció de la traducció

PER LES TERRES DE L'ALT CAMP

(Ll. i m.: Jaume Arnella)

Si n'hauré lligat de cigarros
per les terres de l'Alt Camp,
per Ciurana i Cornudella,
la Morera del Montsant.

Jo me'ls feia allargassats,
poc tabac i que durés,
ja que els temps que allí corrien
no donaven per res més.

L'aigua a buscar-la a la font,
rentar roba es feia al riu,
i el llum d'oli o de carburo
si és que de fosc no dormiu.

I era dura la jornada,
ja ho sabeu, de sol a sol;
no regatejava esforços
però mai no aixecava el vol.

Bé que ho diuen que a l'estiu
qualsevol cuca viu,
però els hiverns mai no s'acaben
i gràcies si resistiu.

Tot eren camins de carro,
tant com 'víem demanat

POR LAS TIERRAS DE L'ALT CAMP

*Si habré liado yo cigarrillos
Por las tierras de l'Alt Camp,
Por Ciurana y Cornudella,
La Morera del Montsant.*

*Yo me los hacia alargados,
Poco tabaco y que durase,
Ya que los tiempos que corrían
No daban para más.*

*El agua, a buscarla a la fuente,
Lavar la ropa en el río,
Y el candil o el carburo
Si no vas a dormir cuando oscurece.*

*Y era dura la jornada
Ya lo sabéis, de sol a sol;
No regateaba esfuerzos
Pero nunca conseguía remontar.*

*Ya lo dicen que en verano
Todo quisque vive,
Pero los inviernos nunca se acaban
Y gracias si resistes.*

Solo había caminos de carro,

que ens fessin la carretera
necessària pel veïnat.

I un a un vàrem marxar-ne
a poc a poc i a contracor,
a ciutat un sou estable
amb els cotxes i el confort.

I ara que ha marxat tothom,
ara han fet la carretera
perquè els forasters admirin
les masies i les eres.

Aigua i llum són dins les cases
i també han posat safareig
per estar més confortables
tota la gent d'estiueig.

Ai, ai, ai, que els ulls se'm neguen;
ai, les llàgrimes em salten.
Ai, ai, ai, que els ulls se'm neguen;
ai, les llàgrimes em salten.

*Tanto como habíamos pedido
Que nos hicieran la carretera
Necesaria para los vecinos.*

*Uno a uno fuimos marchando,
Poco a poco y a regañadientes,
A la ciudad, con un sueldo estable,
Con los coches y el confort*

*Y ahora que han marchado todos
Ahora hacen la carretera
Para que los forasteros admiren
Las masías y las eras.*

*Agua y luz dentro de casa,
Y también hay labaderos
Para estar más comfortable
La colonia veraniega.*

*Ay que se me enturbian los ojos
Ay que las lágrimas me saltan.
Ay que se me enturbian los ojos
Ay que las lágrimas me saltan.*

Correcció de la traducció

CARTA AL QUIM

(Ll. i m.: Jaume Arnella)

Començo, Quim, dient-te: Hola, hola;
què tal com vas, permet-me preguntar;
què tal la feina i la parentela,
les reunions i etcètera, com va?

Però, de debò, el que més m'interessa
el que em preocupa més, amic, de
llarg,
és que em responguis i em treguis de
dubtes:
t'has decidit? què has fet amb el tabac?

Si tu has complert i has fet tal com
pensaves
jo et seguiré, i no sols per orgull;
queestic d'acord, tal com ho
plantejaves;
ja n'hi ha prou que se'ns pixin a l'ull.

Tornarem a fumar, encara que ens costi
tornarem a fumar, contra corrent.
tornarem a fumar a la descarada
que ho farem tot per viure lliurement

És indignant tota aquesta campanya
que, diuen ells, sols és contra el tabac;
però que, en el fons, fins el cervell

CARTA A QUIM

*Comienzo, Quim, diciéndote: hola!
Que tal, como vas? Permítame
preguntar
Por la faena y la parentela,
Las reuniones y etcétera, como va?*

*Pero, en verdad, lo que más me
interesa
Lo que más me preocupa, amigo,
Es que me respondas y me saques de
dudas:
Te has decidido, que has hecho con el
tabaco?*

*Si has cumplido y has hecho como
decías
Yo te seguiré y no solo por orgullo
Sino porque estoy de acuerdo tal como
lo planteabas;
Basta ya de que se nos meen en el ojo.*

*Volveremos a fumar aunque nos
cueste,
Volveremos a fumar, a contracorriente
Volveremos a fumar, a la descarada
Que haremos lo que convenga para
vivir libremente.*

se'ns mengem,
no deixen lloc ni per la llibertat.
Què s'han cregut, puretes de la merda,
volen semblar que són immaculats;
ves a saber si molts dels que ens
prediquen
no han xupat mai d'algun fons reservat.

Tornarem a fumar, encara que ens
costi...
Prou que em sap greu, ja fa anys que
vaig deixar-ho
i ara estic bé, no tusso pels matins;
però hi tornarem sols per deixar
constància
que no volem que ens manin els cretins

Si fumo ara, enlloc dels vuitanta
potser que mori als setanta-vuit
però hauré viscut com ho fan les
persones,
que viure és molt més que la salut.

Tornarem a fumar, encara que ens costi

Quan m'ho vas dir em vaig fer un fart
de riure,
no em negaràs que el teu plantejament
és contundent, però és minoritari
perquè no és molt corrent, ei, de
moment.

Acabo ja d'escriure aquesta carta
i et dic adéu, apreciat amic Quim:
sempre endavant, la lluita ens
agermana
sempre endavant, encara que tossim.

Tornarem a fumar, encara que ens costi
tornarem a fumar, contra corrent.
tornarem a fumar a la descarada,
que ho farem tot per viure lliurement

*Es indignante toda esta campaña
Que, dicen, solo es contra el tabaco
Pero que en el fondo se nos comen el
cerebro
No dejan lugar para la libertad.*

*Que se han creído, puritanos de la
mierda
Quieren aparecer como immaculados,
Vete a saber si muchos de los que nos
predican
No han chupado nunca de algún fondo
reservado.*

*Volveremos a fumar aunque nos
cueste...
Ya me pesa, ya, hace años que lo dejé
Y ahora estoy bien, no toso por las
mañanas
Pero volveremos solo para dejar
constancia
Que no queremos que nos manden los
cretinos.*

*Si fumo ahora, en lugar de a los
ochenta
Quizá muera a los setentiocho
Pero habré vivido como lo hacen las
personas que vivir es más que la salud.*

*Volveremos a fumar aunque nos
cueste...*

*Cuando me lo dijiste me dio un hartón
de risa,
No me negarás que tu planteamiento
Es contundente pero minoritario
Porque no es muy corriente, ep, de
momento.*

*Acabo ya de escribir esta carta
Y te digo adiós, amigo Quim:
Siempre adelante, la lucha nos
hermana
Siempre adelante, aunque tosamos.*

*Volveremos a fumar aunque nos
cueste...*

Correcció de la traducció

CORRANDES D'EXILI

(Ll.: Pere Quart -M.: Jaume Arnella)

COPLAS DE EXILIO

Una nit de lluna plena
tramuntàrem la carena,
lentament, sense dir re...
Si la lluna feia el ple
també el feu la nostra pena.

L'estimada m'acompanya
de pell bruna i aire greu
(com una Mare de Déu
que han trobat a la muntanya).

Perquè ens perdoni la guerra,
que l'ensagna, que l'esguerra,
abans de passar la ratlla,
m'ajec i beso la terra
i l'acaronen amb l'espatlla.

A Catalunya deixí
el dia de ma partida
mitja vida condormida;
l'altra meitat vingué amb mi
per no deixar-me sens vida.

Avui en terres de França
i demà més lluny potser,
no em moriré d'enyorança
ans d'enyorança viuré.

En ma terra del Vallès
tres turons fan una serra,
quatre pins un bosc espès,
cinc quarteres massa terra.
"Com el Vallès no hi ha res".

Que els pins ceneixin la cala,
l'ermita dalt del pujol;
i a la platja un tenderol
que bategui com una ala.

Una esperança desfeta,
una recança infinita.
I una pàtria tan petita
que la somio sencera.

Roissy-en-Brie, abril 1939

*Una noche de luna llena
Pasamos la carena
Lentamente, sin decir nada,,,
Si la luna hacia el lleno
También lo hacia nuestra pena.*

*Mi amada me acompaña,
Tez oscura y aire grave
(como una virgen
que han encontrado en la montaña).*

*Para que nos perdone la guerra,
Que la ensangrenta, que la desbarata
Antes de pasar la frontera
Me tiendo i beso la tierra
Y la acaricio con la espalda.*

*En Cataluña dejé
El día de mi partida
Media vida adormecida;
La otra mitad vino conmigo
Para no dejarme sin vida.*

*Hoy en tierras de Francia
Y mañana quizá más lejos,
No moriré de añoranza
Sino que de añoranza viviré.*

*En mi tierra del Vallés,
Tres colina hacen una sierra,
Cuatro pinos un bosque espeso
Cinco cuarteras demasiada tierra.
No hay nada como el Vallés.*

*Que los pinos ciñan la cala,
La ermita sobre la colina;
Y en la playa un toldo
Que bata como una ala.*

*Una esperanza deshecha,
Una pesadumbre infinita.
Y una patria tan pequeña
Que la sueño entera.*

Correcció de la traducció

XALA I BEU SENSE BRIDA
(Lletra: Joan Soler Amigó. Música:
Jaume Arnella)

Un obrir i tancar d'ulls:
fugissera és la vida...
A cavall dels antulls
xala i beu sense brida!

DISFRUTA Y BEBE SIN BRIDA

*Un abrir y cerrar de ojos:
Fugaz es la vida...
A caballo de los antojos
Disfruta y bebe sin brida!*

Tot és fum, vanitat,
saviesa entumida.
Canta, besa, combat,
xala i beu sense brida!

Els amics al voltant,
a una ronda convidada;
i a la falda una amant,
xala i beu sense brida!

Pren-la amb les dues mans,
àmfora beneïda!
com els pòtols i els sants:
xala i beu sense brida!

Mescla amb vi els teus amors,
que els plaers fan bullida;
paladeja calmós,
xala i beu sense brida!

Atzagaia i destí
sempre deixen ferida:
cauteritza-la amb vi,
xala i beu sense brida!

Fill del vent de xaloc
i la terra adormida,
penedeix-te de poc:
xala i beu sense brida!

El solatge és amarg,
la garrafa exhaurida...
L'últim trago el més llarg:
xala i beu sense brida!

Un obrir i tancar d'ulls,
però ella mai no t'oblida;
de la deu dels teus rulls,
xala i beu sense brida!

*Todo es humo, vanidad,
Sabiduría entumecida.
Canta, besa, combate,
Disfruta y bebe sin brida!*

*Los amigos alrededor,
A una ronda invita;
Y sienta a una amante en tus piernas
Disfruta y bebe sin brida!*

*Cógela con las dos manos,
Ánfora bendita!
Como los perdularios y los santos
Disfruta y bebe sin brida!*

*Mezcla con vino tus amores,
Que los placeres hierven;
Paladea calmoso,
Disfruta y bebe sin brida!*

*Disparate y destino
Siempre dejan herida:
Cauterízala con vino,
Disfruta y bebe sin brida!*

*Hijo del viento de siroco
Y de la tierra dormida;
Arrepiéntete de poco,
Disfruta y bebe sin brida!*

*El poso es amargo,
La garrafa vacía
El último trago el más largo:
Disfruta y bebe sin brida!*

*Un abrir y cerrar de ojos,
Pero ella nunca te olvida;
De la fuente de sus rizos
Disfruta y bebe sin brida!*

Correcció de la traducció

RUBAIAT

Lletra: Omar Kayyam. Adaptació:
Ramon Vives. Música: Jaume Arnella)

Des del jorn en què Venus i la Lluna
van aparèixer al cel per ordre del Diví,
no s'ha vist mai una
cosa millor que el vi.

Per 'xò sempre m'ha estranyat
veure que es ven el vi bo,
perquè amb el diner guanyat
no es pot comprar res millor.

RUBAIS

*Desde el día en que Venus y la Luna
Aparecieron en el cielo por orden del
divino*

*No se ha visto nunca
Cosa mejor que el vino.*

*Por eso siempre me ha extrañado
Ver que se vende el buen vino,
Porque con el dinero ganado
No se puede comprar nada mejor.*

El jorn que hauré deixat ma vestidura
externa;
el jorn que es parlarà de mi com una
faula,
feu del meu fang un got, dueu-me a la
taverna,
i veureu com reneixo quan l'empleneu
a taula.

I ben tranquils a l'ombra dels arbres,
mon aimia,
amb una àmfora plena, un llibre de
poesia,
un pa i una cançó que em cantis, ten
per cert
que serà Paradís el que era abans
desert.

Un niu per aixopluc, un tros de pa, una
flor
per a flairar; no ser ni massa fort ni
feble;
no creure ni manar, no ser esclau ni
senyor,
i no tenir jamai ni mestre ni deixeble.

Sacerdots, savis i vells,
i en general tot ascètic,
et declararan herètic
si no ets un ase com ells.

No tinc prou valor ni ciència
per anar enllà de l'ençà,
ni tinc prou intel·ligència
per viure sense pensar.

Aquest vi que dóna ardència
fa somriure gent malalta
i és una piga a la galta
del rostre d'intel·ligència.

Bevedors, bojós i boges,
amics, reguem de vi el prat,
perquè, un cop ben amarat,
tot esclatarà en flors roges.

*El día en que habré dejado mi
vestidura externa,
El día en que se hablará de mi como
una fábula
Haced de mi barro un vaso, llevadme a
la taberna
Y veréis como renazco cuando en la
mesa me llenéis.*

*Y bien tranquilos a la sombra de los
árboles, mi amada,
Con una ánfora llena, un libro de
poesía,
Un pan y una canción que me cantes,
ten por cierto
Que será Paraíso lo que antes era
desierto.*

*Un nido como cobijo, un mendrugo de
pan, una flor
Para oler; no ser ni demasiado fuerte,
ni débil;
No creer ni mandar, no ser esclavo ni
señor
Y no tener nunca ni maestro ni
discípulo.*

*Sacerdotes, sabios y ancianos,
Y en general todo ascético,
Te declararán herético
Si no eres un asno como ellos.*

*No tengo suficiente valor ni ciencia
Para ir más allá del acá,
Ni tengo suficiente inteligencia
Para vivir sin pensar.*

*Este vino que da ardencia,
Hace sonreír a gente enferma
Y es una peca en la mejilla
Del rostro de inteligencia.*

*Bebedores, locos y locas,
Amigos, reguemos de vino el prado,
Porque, cuando esté empapado
Todo estallará en flores rojas.*

Correcció de la traducció

JO RECORDO EN TU, ROSA...
(Lletra: Joan Soler Amigó. Música:
Jaume Arnella)

Jo recordo en tu, Rosa,
la cara d'ella, lleu,

YO RECUERDO EN TI, ROSA...

Yo recuerdo en ti, rosa,
La cara de ella, leve,
Sin velo, sin estorbo;

sense vel, sense nosa;
el seu hort a l'ombriu
on la lluna reposa;
la fragància suau
de poncella desclosa.

Les tendres primaveres són fugaces:
temps ha van deixar nua els verderols,
i sense cants, la branca tardorenca,
tremolosa tan sols.

I recordo en tu, rosa,
la cara d'ella, lleu,
sense vel, sense nosa...

Escuro fins al fons la meva copa,
mirant la nit d'estrelles titil·lants;
l'arena del desert esborra els rastres
que han deixat els amants.

I recordo en tu, rosa,
el seu hort a l'ombriu
on la lluna reposa...

Només dura un sospir la nostra vida:
com si un caçador etern la perseguís,
els dies, com les llebres, són escàpols
per un mític pendís.

I recordo en tu, rosa,
la fragància suau
de poncella desclosa...

Però, tot paladejant la malvasia,
m'arriba el refilet d'un verderol
i observo extasiat com s'esbadella
una rosa a l'erol...

I recordo en tu, rosa,
la cara d'ella, lleu,
sense vel, sense nosa;
el seu hort a l'ombriu
on la lluna reposa;
la fragància suau
de poncella desclosa...

*Su huerto al umbrío
Donde la luna reposa;
La fragancia suave
De pimpollo abierto.*

*Las tiernas primaveras son fugaces:
Hace tiempo que los verderones
dejaron desnuda
Y sin cantos, la rama otoñal,
Trémula tan solo.*

*Y recuerdo en ti, rosa,
La cara de ella, leve,
Sin velo, sin estorbo...*

*Apuro hasta el fondo mi copa,
Mirando la noche de estrellas titilantes;*

*La arena del desierto borra los rastros
que han dejado los amantes.*

*Yo recuerdo en ti, rosa,
Su huerto al umbrío
Donde la luna reposa...*

*Solo dura un suspiro nuestra vida;
Como si un cazador eterno la
persiguiese,
Los días se escapan como liebres
Por un mítico declive.*

*Y recuerdo en ti, rosa,
La fragancia suave
De pimpollo abierto...*

*Pero, paladeando la malvasía,
Me llega el trino de un verderón
Y observo extasiado como se abre
Una rosa en el banal...*

*Yo recuerdo en ti, rosa,
La cara de ella, leve,
Sin velo, sin estorbo;
Su huerto al umbrío
Donde la luna reposa;
La fragancia suave
De pimpollo abierto.*

Correcció de la traducció

EL REI, SENYORS, HA CAIGUT!
(Ll. i m.: Jaume Arnella)

El rei, senyors, ha caigut!
la notícia és ben sonada,
no fa molt que s'ha sabut,
que la ràdio l'ha esbombada.

EL REI, SEÑORES, HA CAIDO

*El rey, señores, ha caído,
La noticia es muy sonada,
No hace mucho se ha sabido,
Que la radio la ha difundido.*

Si és que res s'aguanta dret,
ni la cosa més preuada.

El rei, senyors, ha caigut!
I ja ho sap tota l'Europa,
tot de guàrdies han vingut
per si cal repartir estopa.
Si és que res s'aguanta dret,
i a tot arreu es retopa.

El rei, senyors, ha caigut!
Ha estat una errada humana,
ha passat a Candanchú
el darrer cap de setmana.
Si és que res s'aguanta dret,
no s'aguanta ni qui mana.

El rei, senyors, ha caigut!
Ha estat una relliscada,
té l'avantbraç fisurat
i alguna altra rebregada.
Si és que res s'aguanta dret,
tot se'n va de revolada.

El rei, senyors, ha caigut!
I ara li retreu la filla
que haurà d'anar escaiolat
al casament de Sevilla.
Si és que res s'aguanta dret,
fins el més sagrat perilla.

El rei, senyors, ha caigut!
Confreres, prenguem candela,
que fins el més saberut
pot clavar-se una gardela.
Si és que res s'aguanta dret,
tothom patina quan gela.

*Ya nada se aguanta en pié,
Ni la cosa más apreciada.*

*El rey, señores, ha caído,
Y ya lo sabe todo Europa,
muchos guardias han venido
por si hace falta repartir estopa,
Ya nada se aguanta en pié
Y en todas partes se retopa.*

*El rey, señores, ha caído,
Ha sido un error humano,
Ha pasado en Candanchú
El último fin de semana.
Ya nada se aguanta en pié
No se aguanta ni quien manda.*

*El rey, señores, ha caído,
Ha sido un resbalón,
Tiene el antebrazo fisurado
Y mucha magulladura.
Ya nada se aguanta en pié
Todo se va por los aires.*

*El rey, señores, ha caído,
Y ahora le retrae la hija
Que tendrá que ir escayolado
Al casamiento de Sevilla.
Ya nada se aguanta en pié
Hasta lo más sagrado peligra.*

*El rey, señores, ha caído,
Cofrades, tomemos candela
Que incluso el más sabio
Puede clavarse un sopapo.
Ya nada se aguanta en pié
Todo el mundo patina cuando hiela.*

Correcció de la traducció

PELEGRÍ A SARAGOSSA

(Lletra: Joan Teixidor. Música: Jaume Arnella)

Tots dos vindríem, et vaig dir:
ara vinc sol, sense esperança.
Quan he sortit, la gran ciutat
era de plata i treballava.

Després he vist el camafeu
de Montserrat, flama morada;
i l'aigua esquiva dels canals
que m'endolcien l'ànima.

Hora foscant, la Seu de Lleida
ha criat corbs i un cel de xiscles.
Fraga dormia, vora el Cinca,

PEREGRINO A ZARAGOZA

*Vendríamos los dos, te dije:
Ahora vengo solo, sin esperanza.
Al partir, la gran ciudad
Era de plata y trabajaba.*

*Después he visto el camafeo
De Montserrat, llama morada;
Y el agua esquiva de los canales
Que me endulzaban el alma.*

*Al atardecer, la Seo de Lleida
Ha criado cuervos y un cielo de
chillidos. Fraga dormía, cerca del Cinca,
el sueño espeso de sus frutales.*

el son espès dels seus fruiters.

La nit s'estén sobre els Monegros
com una bèstia desplomada.

L'Ebre transita més enllà,
amb la fatiga de les hortes.

Tots dos vindríem, et vaig dir,
i arribo sol, sense esperança.
Verge Maria, acompanyeu-me:
el cor em pesa com un còdol.

Els llums que tens i el teu vestit
fan pampallugues i em trastorsen.
Si ja no em planyo del meu fat,
bé necessito el teu miracle.

Que pugui beure el vi que em toca,
més trist que abans, però en la calma.
Tots dos vindríem, et vaig dir,
i arribo sol, sense esperança.

*La noche se extiende sobre los
Monegros*

*como una bestia desplomada.
El Ebro transita más allá, con la fatiga
de las huertas.*

*Vendríamos los dos, te dije,
I llego solo, sin esperanza.
Virgen María, acompáñame:
El corazón me pesa como una piedra.*

*Las luces que tienes y tu vestido
Parpadean y me trastornan.
Ya no me quejo de mi hado
Pero necesito tu milagro.*

*Que pueda beber el vino que me toca
Más triste que antes, pero en la calma.
Vendríamos los dos, te dije,
I llego solo, sin esperanza.*

Correcció de la traducció

ECO

(Lletra: Joan Brossa. Música: Jaume
Arnella)

-Explica'm, tu, què és el sol.- El sol.
-Explica'm què és la lluna.- La lluna.
-I perquè en Pere plora amb
desconsol?
-Perquè en sa vida no ha tingut
fortuna.

-I les muntanyes, què són? I els
estels?

-No són més que els estels i les
muntanyes.

-I aquestes canyes? I aquestes arrels?

-Doncs no són més que això: arrels i
canyes.

-I aquesta taula? I aquest balancí?
I aquestes mans que fan l'ombra
xinesa?

Digues: i el món? I l'home?
-Heus aquí

l'última forma de la saviesa:

Mira't a fons, afirma sempre el què és
i aprèn amb seny que no pots fer res
més.

ECO

*-Explícame que es el sol. -El sol.
-Explícame que es la luna. -La luna.
-Y porque Pedro llora
desconsoladamente?
-Porque en su vida no ha tenido
fortuna.*

*-Y las montañas, que son? Y las
estrellas?*

*-No son más que las estrellas y las
montañas.*

-Y estas cañas? Y estas raíces?

*-Pues no son más que esto: raíces y
cañas.*

*-Y esta mesa? I esta mecedora?
Y estas manos que hacen sombras
chinas?*

Dime: y el mundo? Y el hombre?

*-He aquí la última forma de la
sabiduría:*

*Mírate a fondo, afirma siempre lo que
es*

*Y aprende con entendimiento que no
puedes hacer nada más.*

Correcció de la traducció

EL DIA DE SANT JOAN

(Popular–Jaume Arnella)

El dia de Sant Joan
és un dia d'alegria,
meus companys m'estan dient:
"Joan, per què no t'hi alegres?"

Bon amor, adéu-siau;
amb salut ens tornem veure,
ens tornem veure amb salut,
jo fadrí i tu donzella.

Meus companys m'estan dient:
"Joan, per què no t'hi alegres?"

Com m'hi alegraria jo?
N'han casada l'amor meva!

Bon amor, adéu-siau...

Com m'hi alegraria jo?
N'han casada l'amor meva!
l'han casada lluny d'aquí,
perquè els meus ulls no la'n vegin.

L'han casada a Sant Martí
que per mi és un desterro.

El dia que es va casar,
pel meu carrer passava ella.

Ella me mirava a mi,
jo també mirava an ella.

Ella els ulls girà en blanc,
jo amb els ulls baixos en terra.

Ella ja en plorava molt,
jo en plorava molt més que ella.

De tristor plorava jo,
d'alegria plorava ella.

EL DIA DE SAN JUAN

*El día de San Juan
Es un día de alegría,
Mis compañeros me dicen:
"Juan, porque no te alegras?"*

*Buen amor, adiós;
Que podamos volver a vernos con
salud
Yo soltero y tu donzella.*

*Mis compañeros me dicen:
"Juan, porque no te alegras?"
Como me voy a alegrar
Si han casado a mi amor.*

Buen amor, adiós...

*Como me voy a alegrar
Si han casado a mi amor.
La han casado lejos de aquí
Para que mis ojos no la vean.*

*La han casado en Sant Martí
Que para mí es un destierro*

*El día que se casó
Por mi calle pasaba ella.*

*Ella me miraba a mí
Yo también la miraba a ella.*

*Ella giró los ojos en blanco,
Yo con los ojos bajos en tierra.*

*Ella lloraba mucho,
Yo lloraba mucho más que ella.*

*De tristeza lloraba yo,
De alegría lloraba ella.*

Correcció de la traducció